

handler om, at vi skal holde os problemerne fra livet og lade alt være, som det var, og så sørge for, at der ikke er vrøvl hos de hellige. Og det kan vi måske nogenlunde komme igennem med, men det kan vi jo altså ikke helt, for der er store problemer, og de melder sig mange steder.

Diskussionen foregår altså alle mulige andre steder, den foregår meget kraftigt, der er møder; jeg går ud fra, jeg ikke er den eneste, der sådan er til foredrag i hvert fald en gang hver fjortende dag rundt omkring i meget store kirkelige forsamlinger, hvor de her emner er på dagsordenen, og hvor man er holdt op med at regne med, at der overhovedet kommer spor af initiativer fra noget, der har med deres folkevalgte at gøre. Det er jo selvfølgelig sørgeligt, at man ikke har disse forventninger til, at man kan komme ud af pletten med dem.

Lad det så overordnet være sagt som en almindelig lidt trist konstatering, at diskussionen går andre steder, og jeg tror så også, at forandringskraften ligger hos de stifter, hvor diskussionen efterhånden er blevet så stærk, at det bliver umuligt for denne her blokerende forsamling, som er det danske Folketing, og den endnu mere blokerende institution, som hedder Kirkeministeriet, at afværge, at der sker noget.

Lad mig så sige om Kristeligt Folkepartis forslag, at jeg synes, det er et meget, meget flot forslag. Jeg havde lejlighed til at fortælle om det i vores gruppe, og der var fuld opbakning til det og til at sige, at her stod vi faktisk med et stykke papir, som gav nogle gode gennemgange af, hvordan situationen har været, og hvad det er for nogle problemer, der har rejst sig.

Det er jo ingen hemmelighed, at kernen i Kristeligt Folkepartis forslag, nemlig at man skal flytte den almindelige skattefinansiering fra deciderede kirkelige opgaver og over til dem, der er samfundsmæssige, først er forelagt af SF herinde i begyndelsen af 1990'erne, men den kom jo altså fra Herluf Eriksen, biskop i Århus. Han var den, der først foreslog det. Den har siden hen været taget op af menneskerettighedseksperter, Ole Espersen havde den fremme, for der er altså store problemer med den konstruktion, vi har, ikke bare i vores grundlov, hvor det er tydeligt – og det er forundrende og forbløffende, at det ikke gør mere indtryk på denne her forsamling – at vi har de konflikter med grundloven, men den er der altså også i forhold til de internationale menneskerettig-

hedsbestemmelser, og den er der også og kan blive det i forhold til EU.

Og der har man altså sagt, at det var godt, om vi kunne få det her i orden, og det kan alt sammen gøres, uden at man piller det mindste ved grundloven; tværtimod så opfylder vi den. Vi kan blive helt inden for grundlovens bestemmelser, også med den tankegang, der har været om sammenhængen mellem kirke og stat, som ligger i formuleringen i grundloven, hvor man forudsatte, at også folkekirken skulle have lidt frihed og ikke fuldstændig skulle statsstyres, sådan så der skal synges salmer ovre i Kirkeministeriet for at finde ud af, hvad det er for nogle salmer, vi skal syngede inde i kirken. Det er altså for grotesk; det må man have mig undskyldt, det burde kunne komme på anden måde.

Det er ikke det, Kristeligt Folkeparti har foreslået her, det er noget ganske beskedent. Da jeg så forslaget, var jeg overrasket over, at der skulle noget så omfattende som en kommission til, for jeg synes måske, det burde have været klaret med et par dygtige folk til at sidde og regne det dér igennem: Hvordan kunne vi sikre, at det ikke blev et blødt bloktilskud, der bare blev udhulet, hvordan kunne vi sikre, at penge blev allokateret både til ordentlig kirkevedligeholdelse og til ordentlig vedligeholdelse af begravelsesvæsenet?

Men ved nærmere eftertanke, når vi læste forslaget igennem, kunne jeg godt se pointen i, at man flyttede initiativer og tankekraft lidt bredere ud, så man fik folk ind, der stadig væk var i stand til at tænke selvstændigt og frit. Og vi ved jo fra de mange diskussioner, der er, ikke mindst i Selskabet for Kirkeret, at der foregår virkelig noget dér, og jeg er ikke i tvivl om, at sættes kræfterne fri, så er der selvfølgelig også ressourcer i ministeriet til, at det kan foregå, så vi behøver altså heller ikke at tegne billedet så mismodigt.

Men jeg tror, det er rigtigt, at en kommission ville kunne få løftet de her ting og få klaret det, som jo burde være elementært arbejde, at få pindet ud: Hvordan gør man det; på den ene eller på den anden måde?

Det sidste, jeg lige vil sige noget om, er civilregistreringen. Her har det jo været SF's holdning, at vi skulle have den samme ordning, som man har i Sønderjylland, altså at den kom til at ligge hos kommunerne. Personlig har jeg haft et lidt mere ambivalent forhold til det. Jeg begik den dumhed personlig, at jeg ikke engagerede